

Петко Радинъ бѣше сираче безъ баща. Той не бѣше по-голѣмъ отъ Стоенча. Имаше сиви очи и прилични на гълъбови. Майка му Рада сама работѣше чуждо, печелѣше по нѣкоя пара и го прѣхранваше. Петко бѣше хрисимо, кротко момченце, отиваше редовно на училище и всѣкога си ги учеше уроцитѣ.

Кръсте пѣкъ бѣше селянче. Баща му оставилъ селото и побѣгналъ въ града, защото го било страхъ да го не убие турчинътъ Асанъ, който му се закаралъ и му искалъ много пари. Кръсте носѣше бѣло шаечено доламче и кжсо кожухче отгорѣ. Той нѣмаше повече отъ десетъ години и много слушаше родителитѣ си.

И тройцата приятели, макаръ и да не бѣхж всичкитѣ отъ града и макаръ да не бѣхж еднакво богати, много се обичахж. Тѣ често се събирахж, приказвахж си, заедно си учехж уроцитѣ и въ врѣме на почивка си играехж. Въ недѣленъ день, особено лѣтно врѣме, когато врѣмето бѣше хубаво, отивахж покрай езерото, фърляхж камъчета и ловѣхж рибки. Какво хубаво езеро има у насъ и какви красиви риби се видѣхтѣ въ него! Ахъ, само да го видите и да се повозите съ лодка по него! Водитѣ му сж тихи и бистри като кристалъ, а по нѣкога пѣкъ се вълнуватъ и тогава е лошо и опасно. Но жалко е, любезни читатели, че тамо е турско и много е опасно отъ турцитѣ, които мжчѣхтѣ и насилватъ нашитѣ братя въ Македония. . . .

* * *

Ето вече послѣдния день до коледа. Зимното слънце захожда, а пѣкъ езерото е тихо като никога. То като че почива и никой не разклаща